

Bert Visscher: Toon was de grootste van ons allemaal

▲ Toon Hermans kreeg vorig jaar van collega Bert Visscher het boek 'Ook een vak'.

Foto: Roel Boogaards/DGP

◀ Toon Hermans (1916 - 2000).

Foto: Ermindo Armino / GPD

Van onze kunstredactie

■ ASSEN/GRONINGEN - „Toon was de grootste van ons allemaal, zeker van onze generatie. Toon kon alles. Hij kon dingen die niemand anders kon. Hij kon toveren met niks.” Zo reageerde cabaretier Paul van Vliet op het overlijden van zijn collega Toon Hermans (83).

Toon Hermans, de man die decennia lang in de schijnwerpers stond, is gisteren in betrekkelijke stilte begraven in Sittard. De cabaretier stierf zaterdag aan de gevolgen van een hartaanval in het ziekenhuis in Nieuwegein. Het toegestroomde publiek werd dinsdag bij de begrafenis door de politie op afstand gehouden.

Paul van Vliet was, zoals velen, ontdaan toen hij het nieuws gisteren hoorde. „Ik ben geschokt, want hij was er altijd. Vanaf het begin, toen ik nog een klein jongetje was. Hij was mijn grote idool. Als Toon

er was, scheen de zon. Hij is de uitvinder van de one-manshow.”

Totale gekte

Collega Bert Visscher treedt vandaag en morgen op in Sittard, de stad waar Hermans werd geboren en waar zijn carrière begon. „Raar gevoel dat je nu hier in die schouwburg rondloopt, waar het voor Hermans eens ook allemaal is begonnen. Zijn dood is een groot verlies”, reageert de Groninger cabaretier. Visscher noemt Hermans een grootmeester. „Van de grote drie, Kan, Sonneveld en Hermans voel ik me het meest verwant met Toon. Ik heb hem veel zien spelen en

hem ook vaak persoonlijk ontmoet. Een heerlijke man. Zijn totale gekte”.

Esprit

Schouwburgdirecteur Thom van der Goot uit Groningen noemt Hermans een van de grote theatergrootheden van de vorige eeuw. Hermans heeft vele jaren opgetreden voor het Groninger publiek. Van der Goot spreekt van een kei van het Nederlandse theater. „Hermans had de warmte en de esprit om mensen te laten kijken en te laten genieten van het kleine. Liedjes als '24 rozen' en een 'ballonnetje' zijn om nooit te vergeten.

■ Op pagina 25: De laatste van de grote drie

GP 26-4-00